Tapınakçılar Siyonistler ve Masonlar – Birinci Kitap

Bölüm 5

Önceki Bölüm: Kudüs Kralı

Merovenjler

Yüzyıllar boyunca Avrupa'nın büyük bölümüne egemen olmuş Roma İmparatorluğu ikiye bölündükten sonra, Bizans'ı başkent edinmiş doğudaki imparatorluk, batıdakine oranla daha tutarlı bir görünümdeydi. Doğudaki, kendi içinde düzen sağlayamadığı gibi, çevresinden gelen çeşitli baskılar altında ezilmişti. Bunlara bir de Batı Hunların akınları eklenince, bölünmenin ertesinde yüz yıl bile dayanamadan parçalanmıştı.

Batı Hunlar, Avrupa kıtasında zaten hayli kritik bir duruma gelmiş olan dengeleri biraz daha bozarak âdeta darmadağın etti. Özellikle Orta Avrupa ülkelerinin birçoğu ne yapacağını, nasıl davranacağını şaşırdı.

Hunlara boyun eğmek istemeyenler, tası tarağı toplayıp öte yanlara, olabildiğince uzağa göçtü. Direnmeye kalkışan perişan oluyor, bir başka yana gitmek hatta dağılmak zorunda kalıyordu.

Avrupa'da göçler iç içe girdi. Herkes birbirini itekledi, birbiriyle karıştı.

Bu kitapta bizi bunların hepsi değil, bazıları ilgilendiriyor. Özellikle Vizigotlar...

Kuzey Avrupalı Gotların kollarından biri olan Vizigotlar, bir yerde uzun boylu tutunamayıp oradan oraya en çok dolaşanlardan biriydi. Sonunda, günümüzdeki Fransa ile İspanya sınırındaki Pirene Sıradağları dolaylarında yerleşip, biraz da güneye doğru sarktılar.

Daha önce Tuna boylarından gelip, günümüzdeki Almanya'nın kuzeyine doğru yerleşmiş Franklar ise, batıya doğru kayıp Galya'ya göçtü.

Galya, Avrupa kıtasının Atlas Okyanusu'na yaslanan bir bölümünün eski adıdır. Günümüzdeki Fransa ile Belçika'yı içerir. Sözlük anlamı bakımından **"Kelt ülkesi"** demektir.

Tarihte Galya, farklı dönemlerde farklı bölgelere ayrılmıştır. Kimi zaman "Güney Galya", "Batı Galya" gibi coğrafi bölgelerinden söz edilerek, kimi zaman da Austrasia, Neustria, Burgundia gibi Frank Krallığı'nın bölümlerine bağlanarak tanımlanmıştır.

Kaynak: www.alternatehistory.com/discussion

Bunlardan Güney Galya ya da Narbon Galyası denilen bölge, bu kitapta özel ilgi konusu olacak. Orası, günümüzdeki Fransa'nın güneyinde bir yanda Pireneler diğer yanda Akdeniz'e dayanan **Languedoc** bölgesi ya da **Oksitanya**, bir zamanlar Vizigotlar'ın yerleşmiş olduğu yerlerden biridir.

Batı'daki Galya'ya göçen Franklar ile önceden orada yaşayan Keltler arasında yakın ilişkiler kuruldu. Bu yakınlaşma hatta kurulan aile bağlarıyla iç içe girme, sonraki yüzyıllarda da kendini belli etmiştir. [Bu kitabın sonraki bazı bölümlerinde sözünü edeceğimiz İskoç-Fransız yakınlaşmasının temelinde bu tarihsel geçmişin etkisi olduğu söylenebilir.]

Keltler, geçmişi M.Ö. 2. binyıla kadar uzanan eski bir Avrupa halkıdır. Tarihin farklı dönemlerinde, Baltık Denizi'nden Akdeniz'e, Balkanlar'dan Atlas Okyanusu'na kadar birçok bölgede, ara sıra göçerek Avrupa'nın hemen her yerinde yerleşmişlerdi. Roma İmparatorluğu'nun egemenliği altına girince, önce Galya'yı kendilerine yurt edinmişlerdi ama burası onların son durağı olmamıştı. Aralarından birçoğu, 6. yüzyılda önce Britanya'nın batısına, sonra günümüzdeki İskoçya ve kısmen İrlanda'ya göçerek oralara yerleşmişti.

*** * ***

5. yüzyıl ortalarına doğru Galya'da, Avrupa'nın siyasi tarihinde önemli bir yer tutacak yeni bir hanedan doğdu. Bu hanedana "Merovenjler" dendi.

Merovenjlerin atası olarak benimsenen **1. Merovech** (Mérovée I) ile ilgili olarak ilginç bir efsane anlatılır. Özetle şöyle:

"Merovech'in iki babası varmış. Bunlardan biri Frankların o sıradaki kralı Clodion, diğeri ise ***Quinotaur*** *adlı, okyanustan gelen ve olağanüstü güçleri olan hatta tanrısal bile denilebilecek nitelikli bir yaratıkmış."*

Merovenjlerin kökeni ile bağlantılı olarak, Frank krallarının daha eskiye uzanan soyundan çok, bu sözü edilen doğaüstü yaratık üzerinde durulur.

"O, bir dünya yaratığı değilmiş. Merovech'in annesi gebeyken, bir gün yüzmek için okyanusa girmiş. Quinotaur adlı bu yaratık ile cinsel ilişkide bulunmuş."

Kimileri bunu bir tecavüz olayı olarak nitelendirir fakat aslında iyi niyetli olduğunu da eklemekten geri kalmaz.

"Merovech'in anasının karnındaki cenine Quinotaur'un dölü de geçmiş. Doğduğu zaman her iki babasının birden genlerini taşıyormuş."

Bu efsane, eski bir doğa kurgu öyküsü gibidir.

Fakat bu efsane ya da mit, salt Merovenjler'e özgü de değildir. Çok daha önceki tarihlerde Fenikelilerde, Antik Mısır uygarlıklarında benzerleri vardır. Daha sonraki dönemlerde Batı Anadolu ve Antik Grek uygarlıklarında da görülmüştür. Hepsinin ortak yanı, deniz bağlantısı oluşudur.

Merovech Efsanesi'nde sözü edilen yaratığın nasıl bir şey olduğu hatta konmuş adın anlamı bile kesin olarak bilinmiyor. Kimileri bu konuda bir etimolojik incelemeler yaptıktan sonra, Quinotaur'un sözlük anlamını "boğa kral" olarak verip, gerek Tevrat'ın "Tekvin" başlığını taşıyan ilk kitabında anlatılanlar gerek Orta Doğu çevresinin antik mitleriyle bağlantılar kurmuştur. Bu bağlantıları doğuya, Hindistan'a kadar uzandıranlar bile vardır. Bu gibi anlatımların bazılarında, tarih öncesi çağların efsanesel ülkesi Atlantis de gündeme getirilir.

Kimileri Quinotaur'un "beş başlı bir deniz yaratığı" olduğunu söyler.

Kimileri daha belirgin bir betimleme yaparak, "yarı balık ve yarı boğa" biçiminde bir mitolojik yaratık olduğunu belirtir.

Kaynak: www.house-quinotaur.org

Birçok mitte, gerek balık gerekse boğa çok önemli yer tutar. Bu bakımdan Quinotaur, tarih öncesi çağlarda Filistinliler ile Fenikelilerin inançlarında çok önem verilen balık tanrı Dagon ile de özdeşleştirilir.

Avrupa kıtasının adının bile bu mitlerle ilgisi vardır. Bir Fenike mitinde, "Europa" *(Avrupa)* adlı güzel bir kızın denizde yaşayan bir boğa tarafından kaçırılışı anlatılır. Bu ilişkiden Europa'nın oğulları doğmuş ve her biri "kral" olmuştur.

* * *

İskoçya'nın kuzeyinde, su altından denize bağlantısı olan "Loch Ness" adlı gölde öteden beri bir canavarın yaşadığı anlatılır. Arada sırada su yüzüne çıktığı bile söylenir. Kimileri onu gördüğünü ileri sürer. Bu, yüzyıllardan beri süregelen bir söylencedir.

Yakın geçmişimizde birçok araştırıcı bu konuyu öylesine ciddiye almıştır ki, bu canavarın resmini çekebilmek için göl kıyısında kamp kurarak orada yıllarını harcayanlar olmuştur. Modern aygıtlarla gölün dibi tarandığında, canavar ile ilgili hiçbir bulguya rastlanamamıştır. [Aşağıdaki resimde güya bir fotoğrafının çekildiği gösteriliyorsa da, bu bir montaj olsa gerek.]

Kaynak: http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Loch_Ness_Monster.jpg

Çevre halkına göre; "Nessie" adı verilen ve hayli şirin olarak nitelenen bu yaratık, tarih öncesi çağlardan beri oralardadır ama denildiğine göre hep orada durmaz. Arada sırada gelerek şöyle bir dolaşır; su yüzüne çıkarak kendini gösterdiği de olur. Sonra çekip gider. Bir daha ne zaman uğrayacağı belli olmaz; onu kendi bilir.

Bu göl canavarı söylencesi sayesinde Loch Ness, İskoçya'nın hayli turist çeken yerlerinden biri olmuştur.

Nasıl İskoçların ataları olan Keltler ile Merovenjler arasında hayli güçlü tarihsel bağlar varsa, Quinotaur efsanesiyle Loch Ness ile ilgili söylence arasında da bir bağlantı var gibi görünüyor.

Efsaneye devam edelim…

"Denizden gelen ikinci babasının doğaüstü güçleri Merovech'e, sonra da kalıtımyoluylaonun ardından gelenlere geçmiş."

Bu nedenle Merovenj hanedanından gelenlerin sıradan bir "kral" değil, aynı zamanda "büyücü" oldukları söylenir. Medyumluk yaptıkları, doğaüstü varlıklarla iletişim kurdukları belirtilir. Hepsinin birer "tılsımlı kolye" takıp, birer "sihirli bilezik" taşıdığına değinilir. Kürek kemikleri arasında yer alan bir doğum lekesinin, soylarının belirgin kanıtı olduğundan da söz edilir.

Romantik anlatımları bir yana bırakırsak, çağımızın deyişi ve anlayışıyla Merovenjlerin birer "okültist" olduğunu söylemek daha doğru olabilir.

Bu hanedandan gelenlerin ölümsüz olduğu da ileri sürülmüştür ama batıl inançları bir yana bırakıp, bilim ve akıl yolu ile düşünüldüğünde bunun ancak saygın tutulan bir anı ya da simge olduğu söylenebilir.

Merovenjler için bir de "uzun saçlı krallar" terimi kullanılmıştır. Hepsi kızılımsı sarışındır. Saçlarını hiç kesmemeleri gerekli görülmüştür. Saçlarının, olağanüstü yeteneklerinin korunmasını sağladığı belirtilmiştir.

Merovenjler'e ilişkin bu efsanevî betimlemenin benzeri başka kültürlerde de geçer. Tevrat'ın Hâkimler başlıklı bölümünde Filistin'deki Dagon Tapınağı'nı yıkışı bir kahramanlık öyküsü tarzında anlatılan Samson'u anımsatır.

Kaynak: http://sketchoholic.com/JoshuaWilsonArt/images

Birinci Clovis

Merovenjlerin hiçbir zaman unutulmayıp hep gündemde tutulmasından yana olanlar olduğu gibi; adları bir daha hiç hatırlanmayacak bir şekilde onları tarihe gömmek isteyenler de olmuştur.

Günümüzün anlayışı çerçevesinde, bu hanedandan gelenlerin sıradan birer "kral" olduğunu söylemek yetersiz kalmaktadır. Onları, bir bakıma "rahip krallar" olarak nitelemek daha doğru olabilir.

Bu nitelendirme sadece Merovenjlere özgü değildir. Tarih boyunca çeşitli ülkelerde benzerleri görülmüştür. Üstelik bu kralların ruhani işlevlerinin, halkı yönetme gibi dünyevi görevlerine oranla öncelikli olduğuna inanılmıştır. Bu krallar, zorunlu olarak hatta isteksizce boyun eğilmesi hiç de doğru olmayan, üstün bireysel nitelikleri nedeniyle sevilen ve saygı duyulan tinsel liderler olarak benimsenmiştir.

Nitekim Merovenj hanedanından gelen bir kişinin kral sayılması için, bir taç giyme töreni yapılıp, Hıristiyanlıkta kural edinilmiş olduğu üzere herhangi bir din adamı tarafından kutsanarak tahta çıkması gerekmezdi. Onlar, doğal ve kutsal hakları gereğince kendiliklerinden kral sayılırdı.

Merovenjlerin kralı, halkının egemen gücüydü ama hiç kimse ondan devlet işleriyle doğrudan ilgilenmesini beklemezdi. Onun asal işlevi, herhangi bir iş yapmak değil, "var olmak" sayılırdı.

Ayrıntılar incelendiğinde, her Merovenj kralının bir tür inisiyasyondan geçirilmiş olduğu anlaşılmıştır. Bu bilgi, çok sonraki tarihlerde keşfedilmiş mezarlarında yapılan araştırmalarda elde edilen bulguların irdelenmesiyle ortaya çıkmıştır.

Bu hanedandan mezarı bulunmuş olan her kralın kafatasında doğuştan değil, sonradan açılmış bir delik olduğu görülmüştür. Tıpkı Tibet'teki Budist rahiplerin kafalarına açılan delik gibi...

*** * ***

Merovenjlerin efsanevî atası 1. Merovech'in oğlu 1. Childéric. Onun oğlu ise 1. Clovis....

Şimdi 5. yüzyılın sonlarındayız...

Burada biraz duralım.

Frank Krallığı'nın sınırlarını genişletmek isteyen 1. Clovis, Roma'daki papaya bir dilek iletti. Halkının yanı sıra Katolik Kilisesi'nin de kendisini resmen "Frank Kralı" olarak tanımasını istiyordu. Bunun karşılığında Katolik olmayı kabul edecekti.

Bu beklenmedik, olmadık bir durumdu. Kral, doğrudan dünyevi işlerle de ilgilenmeye mi girişmişti? Olağan bir şey değildi ama hiç kimsenin buna bir diyeceği de olamazdı. O kraldı. İstediğini yapardı. Her ne yaparsa doğruydu.

O sıralarda Katolik Kilisesi'nin başı hayli dertte sayılırdı. Otoritesini Avrupa'ya tam olarak kabul ettirememişken, bir de Roma İmparatorluğu'nun parçalanması başına daha büyük işler açmış, zorluklar çıkarmıştı. Bir yandan Hıristiyanlığı hiç de Kilise'nin öngördüğü gibi benimsemeye yanaşmayıp, Katolik din adamlarına kafa tutan Vizigotlar ile uğraşırken, diğer yandan da İtalya'nın kuzeyine yerleşmiş ve onların paralelinde sayılabilecek bir tutum benimseyen Lombardlar ile didişiyordu. Öteden beri aklına estiğince davranan Kelt Kilisesi'ni nasıl yola sokabileceğini de kara kara düşünüyordu.

Bu sapkınların hepsi, İsa'nın aslında "Tanrı'nın oğlu" falan değil, herkes gibi bir insan olduğunu, ancak bir peygamber sayılabileceğini ileri sürüyordu. Bunlar açıkça Gnostisizme yöneliyor, insanın gerektiğince doğru bir inanç sahibi olabilmesi için, rahiplere ya da benzer aracılara gerek olmadığını öne sürüyorlardı.

Bu gibi lâflar masum ve inançlı Katoliklerin aklını karıştırıyordu. Şayet Kelt Kilisesi böyle sapkın bir düşünceye göz yummayı yeğliyorsa, o denizin ötesinde bir yerde kendi başına kendi varlığının sona ermesine razı olabilirdi ama Avrupa'ya egemen olma iddiasındaki Katolik Kilisesi bunu kaldıramazdı.

İşte tam bu sırada Clovis Katolik Kilisesi'ne yanaşınca, o sıradaki Papa 2. Anastasius bunu kaçırılmaz bir fırsat saydı. Şayet Clovis Katolik Kilisesi'ni Batı Avrupa'da "Hıristiyanlığın tek egemen otoritesi" olarak tanırsa, Papa da onun kendi ülkesinde "kral" olduğunu resmen onaylardı.

Papa bunu yapmakla hiçbir şey yitirmezdi. Aksine, bir taş atıp iki kuş birden vurmuş olurdu. Şöyle ki, bir yandan Frank Krallığı'na egemen olan Merovenjleri Keltler'den koparmış olur, diğer yandan en büyük rakibi olan Ortodoks Kilisesi'nin edinmiş olduğu güç düzeyine erişebilirdi.

Hele Frank Kralı ona bir de Vizigotlar ve Lombardlar ile başa çıkmasında askeri güçle yardım ederse, işte bu aynı taşla vurulan üçüncü kuş olurdu.

Bu anlaşmayla, Katolik Kilisesi'nin çıkarlarının yanı sıra, Hıristiyanlığa da kazanç sağlanmış olurdu. Çünkü Franklar, Antikçağda Mora Yarımadası'nın kuzeyinde yerleşmiş olan Arkadyalılar gibi Artemis benzeri bir dişi tanrıça olan ayıya tapınmaktaydı. Bunun Kelt inancındaki karşılığı olan **Arduina**, öteden beri Galya'nın kuzeyindeki Ardennes adlı bölgede yaşayanların ana tanrıçasıydı.

Gal dilinde ayının karşılığı "arth" biçiminde yazılır. Nitekim Britanya'nın ünlü efsane kralı Arthur'un adı da buradan gelir.

Bu kitabın sonraki bir bölümünde Kral Arthur efsanesine de değineceğiz. Ayrıca bu "ayı" kavramına verilen önemi, bir başka açıdan daha Merovenjler ile bağlantılı olarak göreceğiz.

*** * ***

Frank Kralı 1. Clovis ile Papa 2. Anastasius, varmış oldukları anlaşmanın sonsuza dek süreceğini öngörmüşlerdi.

Bir kararın sonsuza dek süreceğini, gelecekteki kuşakların da buna aynen uyacağını nasıl öngörebilmişler; günümüzde bunu anlamak olanaklı değil… Ancak günümüzün düşünme tarzıyla "olanaksız" görülebilen bu olguya tarihte çok rastlanır.

Buna göre; 1. Clovis'e **"Novus Constantinus"** *(Yeni Konstantin)* unvanı verildi. Bu kadarla da kalınmadı; **"Kutsal Roma İmparatorluğu"** adını alacak egemenliğin başı olduğu, bunun soya bağlı olarak süreceği de benimsendi.

Böylece doğuda olduğu gibi batıda da **kılıç ile haç** birleştirilmiş oluyordu!

Bundan sonra 1. Clovis, ülkesinin sınırlarını imparator sıfatıyla genişletti. Bugünkü Fransa'nın tümü ile Almanya'nın büyük bir bölümüne sahip çıktı.

Birinci Clovis'in tek oğlu 1. Chlotar (Clotaire I), bu imparatorluğu ancak üç yıl yaşatabildi. Hayli erken ölümüyle birlikte imparatorluk, Frankların öteden beri benimsediği bir aile geleneği uyarınca, üç oğlu arasında paylaşılarak birbirine komşu üç ayrı krallık oluşturuldu.

Austrasia *(Ostrasya)* olarak anılan Doğu Frank Krallığı 1. Sigebert'e kaldı.

Diğer ikisinden batıdakine **Neustria**, güneydekine **Burgundia**, hepsine birden topluca "Frank Krallıkları" deniyordu.

"Kutsal Roma İmparatorluğu" ise, şimdilik rafa kalkmış gibiydi.

*** * ***

Birinci Clovis ile bağlantılı olarak belirtilmesi gereken bir konu daha var.

1653 yılında, Fransa'nın kuzeyindeki Ardennes'deki arkeolojik kazılar sırasında durup dururken keşfedilen bir mezarın 1. Clovis'in olduğu anlaşıldı. Açıldığında, içinde eskiden her kralın mezarında bulunması olağan kalıtlar ile karşılaşıldı; mücevherler, silâhlar, krala özgü giyim ve kuşamın artıkları gibi...

Ancak burada birtakım garip şeyler de vardı. Altından yapılmış birer at ve boğa kafası, ayrıca bir kristal küre gibi... En ilginci, arı biçimindeki üç yüz kadar küçük altın parçacığıydı. İlginç ama beklenmedik sayılmamalı çünkü arı, Merovenjler tarafından kutsal tutulurdu.

Kaynak: http://archaeologynewsnetwork.blogspot.com.tr/

Bunlar, 1. Clovis'in büyücülükle yakından ilgilenmiş olduğunu gösterir.

* * *

Birdenbire, bambaşka ve ilgisiz bir konuymuş gibi görünen bir olguya göz atmak üzere 19. yüzyıl başlarına gelelim.

Napoléon Bonaparte, üniformasının üzerine mutlaka arı biçiminde bir takı iliştirirdi.

"Ne olmuş yani?... Bunda olağanüstü ne var?" diyebilirsiniz.

Napoléon Bonaparte, birçok eski bilgiyi içeren kitapları toplatıp, Paris'teki Arsenal Kütüphanesi'ne yığdırmıştı. Bu kitapların arasında, Merovenjler ile bağlantılı soy ağaçlarına ilişkin bilgiler de vardı.

Buraya kadar da iyi de, bundan sonrası bir komplo teorisi gibi bir kurgu:

"Acaba soyu bakımından Merovenjler'den gelme olabileceğini düşünüp bunun kanıtını mı aramıştı?"

Hayır!... Bilindiği kadarıyla öyle bir şey yok. Fakat ilk karısı Josephine'in babası Joseph Gaspard Tascher de La Pagerie'in soy ağacı incelendiğinde, o ailenin soyunun Merovenjler'e kadar uzandığı görülür.

Elbette bunu Napoléon da biliyordu.

"Kıskanmış ve kendisine bir özenti mi çıkarmıştı acaba?"

İşte bu olabilir.

Dagobert

7. yüzyıl ortalarında, Austrasia Kralı 3. Sigebert büyük bir acıya boğuldu.

Üç yaşındaki oğlu Dagobert kaçırılmıştı.

Nereye götürülmüş olduğuna ilişkin hiçbir ipucu bulunamamış, fidye isteyen de çıkmamıştı. Kaçırılmış olduğu düşüncesinden cayılıp, bilinmeyen bir nedenle, öç alma gibi bir amaçla ya da bir çılgın tarafından öldürülmüş olduğu düşüncesi benimsendi.

3. Sigebert acısını yüreğine gömdü.

Oysa Dagobert ölmemiş, gerçekten kaçırılmıştı. Çocuğu kaçırmış olanların istediği de buydu zaten: Ölmüş olduğunun sanılması... Aslında çok uzağa, İrlanda'ya götürülüp, orada bir manastıra kapatılmıştı.

Bu olay, uzun vadeli bir entrikanın başlangıcıydı. Amaç, Austrasia'da Merovenj hanedanını sürdürecek kimsenin kalmamasını sağlamaktı.

Entrikayı düzenleyen, o tarihteki Saray Nazırı **Grimoald** idi. Hanedanın arkası kesilince, en güçlü kişi olan saray nazırı, ülkede egemenliğini ilan edebilirdi.

Nitekim 3. Sigebert de oğlunun kaçırılmasından az sonra ölüverdi.

Bu konudaki bir diğer anlatıma göre ise, önce 3. Sigebert öldürülmüş, beş yaşındaki tek oğlu kaçırılarak ortalıktan kaldırılmıştı.

Kimilerine göre; Dagobert kaçırılmamış, Grimoald onu sürgün etmiş ve kaçırılmış olduğuna ilişkin bir haber yayılmasını sağlamıştı.

Söylentiler çeşitli.

Önemli olan bunlardan hangisinin doğru olduğu değil, bundan sonrası.

* * *

Artık Austrasia'nın bir kralı yoktu. Tüm yetki Grimoald'ın eline geçmişti.

Grimoald, oğlu Childebert'i tahta çıkarıp, Austrasia kralı olarak ilan etti.

Bu adam kendisini ne sanıyordu?... Merovenjler, böyle bir oldu bitti ile Frank krallıklarından birini ona yar eder miydi?... Gerçi arada sırada kendi aralarında kavgaya tutuşur, hatta savaşırlardı. Fakat hiç biri böyle bir duruma göz yummazdı. Olacak şey miydi?... Merovenj hanedanı diye bir şey vardı burada!… Bu hanedanın geleneksel egemenliği vardı.

Grimoald işte bunu düşünmemiş olsa gerekti. Düşünebilmiş olsa bu işe girişmezdi.

3. Sigebert'in yeğeni Neustria Kralı 2. Clovis, o sırada en güçlü durumda olan Frank kralıydı. Burgundia'yı da egemenliği altına almıştı. Austrasia'da dert çıkaran Grimoald ile oğlunu hemen öldürtüp, Merovenjler'in açısından hiç olmayacak bu duruma son verdi.

Böylece Frank krallıkları bünyesinde yeniden birlik ve bütünlük sağlandı. Nitekim 2. Clovis'in oğulları, önce 3. Clothar ve sonra 2. Childeric, kaçırılmış olan 2. Dagobert çıkagelene kadar, art arda, Austrasia, Neustria ve Burgundia ayırımı yapılmadan genel olarak "Frank Kralı" niteliğini taşıdılar.

O ana kadar herhangi bir sorun görülmemişti. Ancak 2. Clovis'in en küçük oğlu 3. Theuderic, kısa bir süre (675-679 yılları arasında) Austrasia Krallığı'nı 2. Dagobert'e bırakmak zorunda kalmıştı.

* * *

Şimdi geriye gidip, 2. Dagobert'in yaşam öyküsünü gözden geçirelim.

İrlanda'da yıllarca tutsak yaşamış olan Dagobert, delikanlı olunca serbest bırakıldı. Orada bir Kelt prensesi ile evlenip karısının memleketine, Kuzey İngiltere'deki York kentine yerleşti.

York Piskoposu Saint Wilfrid, Dagobert'e çok yakınlık gösterdi. Yıllarca ona önderlik etti. Onu iyice bilgilendirip eğitti.

Dört yıl kadar sonra, Dagobert'in karısının genç yaşta öleceği tuttu. İşte o zaman, birileri kulağına eğilip, aslında kim olduğunu fısıldadı. Buradan bir an önce ayrılarak Austrasia'ya gidip tahtına sahip çıkmasını öğütledi.

Kimilerine göre; Dagobert büyüyünce Merovenjlere özgü doğaüstü seziş güçlerini kendiliğinden edinmişti; aslında kim olduğunu ve çevrilen entrikayı kendi sezgileriyle öğrenmişti.

Kimilerine göre ise; Dagobert'e bu konuda York Piskoposu bilgi vermişti. Hatta bundan sonra olacakları da ayarlamış, nitekim bu nedenle onu tehlikeli olabileceği için doğrudan Austrasia'ya değil, önce Gaskonya'ya (bugünkü Fransa'nın güneybatısı) göndermişti.

Dagobert'in Britanya'dan ayrıldıktan sonra Gaskonya'ya gitmiş olduğu diğer tarihsel kayıtlarla da doğrulanıyor fakat onu oraya York Piskoposu'nun göndermiş olduğuna ilişkin anlatım yanlış (varsayım) olabilir.

Dagobert, Gaskonya'da Vizigotların sıcak ilgisiyle karşılaştı. Doğuya, **Rhedae** kentine götürüldü. Orada bu kez, Razès Kontu 2. Bera'nın kızı Gisèle ile evlendirildi. [Rhedae, Vizigotların, günümüzdeki Fransa'nın güneyinde yer alan Languedoc bölgesinde kurulmuş başkentiydi.]

Kaynak: http://www.rhedesium.com/blog/fleury-domaine-roque-fumade

Bugünkü adı **Rennes-le-Château**'dur.

Merovenjler ile Vizigotlar arasında kurulan bu evlilik bağı, birçokları için çok önemliydi. Öylesine önemliydi ki, tarih burada düğümleniyordu. Çünkü böylece yüzyıllar öncesinin iki büyük ve kutsal soyu **-Benjamin ve Yahuda-** bir kez daha birleştirilmiş oluyordu.

Bu "soyların birleşimi" konusuna daha sonra ayrıntılı olarak gireceğiz. O zaman, niçin "çok önemli" görüldüğü belirgin olarak ortaya çıkacak.

*** * ***

Dagobert, Gisèle ile evliliğinin üçüncü yılında Vizigotların verdiği destekle aniden ortaya çıkıp, kimliğini kanıtladı. Hiç kimse onun "2. Dagobert" adıyla Austrasia Krallığı'na oturmasını engelleyemedi; o sırada tek başına Frank Kralı niteliğini taşımakta olan ikinci göbekten kuzeni 2. Childéric bile...

2. Dagobert, Austrasia Kralı olduğunda, günümüzde Belçika ile Fransa arasında yer alan Stenay kentini merkez edindi. İlk işi de, Katolik Kilisesi'nin kendi ülkesindeki yetkilerini sınırlamaya girişmek oldu.

Katolik Kilisesi, önce pek ses çıkarmadı; sâkin davrandı. Dagobert gençti. Üstelik buralarda değil, bir başka yerde, Keltler arasında yetişmişti. Kuralları bilmeyebilirdi. Öğrenirdi. Öğretmek gerekirdi.

Ona, atası 1. Clovis'in yapmış olduğu anlaşma hatırlatıldı.

Dagobert umursamadı.

İşte o zaman, Katolik Kilisesi tavrını değiştirmek zorunda kaldı. Demek ki hem Keltler arasında yaşamışlığın hem de bir Vizigot prensesi ile evlenmenin etkisiyle Aryanizm doğrultusunda bir eğilim edinmişti.

[**Aryanizm**, 3. yüzyıl başlarında Hz. İsa'nın "Tanrı'nın oğlu" olduğunu yadsıyan bir Hıristiyan mezhebi kurmuş olup, bu nedenle sapkın olarak suçlanmış ve İznik Konsili tarafından aforoz edilmiş olan Arius'un ardından oluşmuş bulunan bir karşıt dinsel doktrindir.]

Katolik Kilisesi'ne göre; bu böyle olmaz, böyle süremezdi. Dagobert'in bu tutumu değişmeyeceğe benziyordu. Üstelik Neustria Krallığı'nı da etkisi altına alabilir, böylece Kilise yıllar önce Batı Avrupa'da edinmiş olduğu başarıyı, kalelerini yitirme tehlikesiyle karşı karşıya gelebilirdi.

Hemen önlem alınmalı, gereği yapılmalıydı.

Pépin

2. Dagobert, Austrasia Kralı oluşunun dördüncü yılında katledildi.

Bu işi yapan kişi, yanına alıp yetiştirdiği, aklının pek yerinde olmadığı söylenen biriydi.

O tarihte düzenlenmiş kayıtlara göre, Dagobert ile birlikte üç yaşındaki oğlu Sigebert de ölmüştü.

Austrasia'da tarih tekerrür etmişti.

Öteden beri benimsenmiş bir evrensel gelenek uyarınca; değil bir kral, herhangi bir soylu bile sıradan biri tarafından öldürülemezdi. Bu ancak bir çılgının işi olabilirdi. Aklı başında biri asla böyle bir işe kalkışmazdı.

Fakat Katolik Kilisesi, bir çılgın tarafından da olsa, 2. Dagobert'in ortadan kaldırışından ötürü ne denli hoşnut kaldığını hiç de gizlemedi.

Hatta "Dagobert II" adının tarihten silinip yok edilmesine girişti.

Üstelik bunda başarılı da oldu.

Nitekim 17. yüzyıl ortalarına kadar tarihte Austrasia'da "Dagobert II" adını taşıyan bir kralın dört yıl hüküm sürmüş olduğu bilinmiyordu. Önceki tarihçiler, Merovenj hanedanının bu kolunun 3. Sigebert ile son bulduğunu yazmıştı. Bu yanlışlık, ancak sonraki bulgular sırasında giderildi.

*** * ***

2. Dagobert'in öldürülüşünün talihsiz bir olay olduğu söylenmişti. Ona karşı saldırı düzenleyen biri yoktu. Olsaydı, mutlaka ortaya çıkardı. Bunun, kişisel bir sorundan kaynaklanmış olabileceği söylenmişti.

Üstelik bir de Austrasia'da 2. Dagobert adını taşıyan bir kralın var olduğu bir dönem tarihsel kayıtlardan silinip yok edilince, artık bu konudan söz etme gereği bile kalmamıştı. Çok insan bilinmedik nedenlerle ölür, öldürülürdü.

Peki, acaba Merovenjleri "kutsal önder" olarak gören halk bu konuda ne düşünüyordu?

Halka soran mı var?... Hem "halkın düşüncesi" diye bir şey olabilir miydi?... Halk, ancak neyi düşünmesi istenirse onu düşünebilirdi; o kadar.

Çok sonraki tarihlerde, bu işin aslında öyle olmadığı, bir entrika düzenlenmiş olduğu, bunun başının da 2. Dagobert öldürülür öldürülmez Austrasia'da saray nazırlığına gelen **Pépin d'Héristal** tarafından çekildiği öğrenildi.

[Heristalli Pepin, kimi yerde Şişman Pepin, kiminde 2. Pepin olarak anılır.]

Yıllar önce düzenlenmiş olan komplo yinelenmişti. Ancak bu kez Pépin'in arkasında Katolik Kilisesi vardı. Bu da duruma farklı bir güvence getiriyordu.

Fakat Pépin d'Héristal, artık kralı bulunmayan Austrasia'yı saray nazırı kalarak yönetmekle yetinemezdi. Kendince, Kilise'ye göstermiş olduğu bağlılığın karşılığında kral olmayı hak etmişti. Tahta çıkarılmayı bekliyordu.

Fakat bu iş öyle kolay değildi. 2. Dagobert her ne yapmış olursa olsun, Kilise, yıllar önce Merovenjler ile varılmış anlaşmaya uyar gibi davranmalıydı.

Kral olabilmek için, önce kral soyundan gelmek gerekirdi. Bu geleneği hiç kimse, Katolik Kilisesi bile çiğneyemezdi. Üstelik bu gibi dünyevi konular Kilisenin işi değildi. Yoksa bir türlü yeterince güçlendiremediği otoritesi daha da zedelenirdi. Perde arkasından entrika çevirdiği ortaya çıkardı. Başta Neustria Kralı olmak üzere, Merovenj hanedanından herhangi biri bu entrikanın aslını astarını öğrenecek olursa, bu kez sadece daha önce olduğu gibi saray nazırının kellesi gitmez, Kilisenin de başı derde girerdi.

Dünyevi gücün kılıcı, ruhani gücün haçına üstün gelebiliyordu. Haçın kılıca üstünlüğü için, atılgan olmamak, sakin durmak, kafayı çalıştırmak gerekiyordu.

Nitekim birkaç yıl sonra, Katolik Kilisesi, bu işi aceleye getirmeyerek önlemli davranmış olmasının ne kadar yerinde olduğunu gördü. 2. Dagobert öldürüldüğü sırada bilinmeyen bir gerçek, sonradan ortaya çıktı.

Dagobert'in oğlu Sigebert ölmemişti. Ablası onun iki yıl boyunca ormanda saklanarak korunmasını, sonra gizlice annesinin ülkesi Razés'e kaçırılmasını başarmıştı.

Dolayısıyla 2. Dagobert'in oğlu 4. Sigebert, yıllar sonra Razès kontu oldu ama öz yurduna hiç gitmeyerek başını derde sokmamayı yeğledi.

*** * ***

Austrasia'nın bir kralı olmadığı için, Neustria Kralı 3. Theuderic, daha önce olduğu gibi yine tek başına "Frank Kralı" unvanını taşıyordu. Austrasia'daki işler, saray nazırının yönetimi altında sorunsuz olarak yürüyüp gidiyordu.

Fakat Pépin d'Heristal'in oğlu **Charles Martel** saray nazırı olunca, eskiden olduğu gibi Frank Kralı ile iyi geçinmeyi sürdürmedi. Austrasia'nın kendine özgü askeri gücünü kullanarak Neustria ile Burgundia'ya egemen olup, Frank Krallığı'nın bütünlüğünü yeniden sağladı.

Artık Merovenjlerin sözü bile edilmiyordu ama keyifsiz bir durum ortaya çıkmıştı. Merovenj hanedanından 3. Childéric, «Frank Kralı benim. Bu ülkede benim dediğim olur.» deyip, olur olmaz her şeye burnunu sokmaya kalkıştı. Oysa daha sonra başına neler geleceğini bilse, oturduğu yerde uslu uslu durur, böyle saçma sapan işlere girişmezdi.

Charles Martel, 3. Childéric'e öyle sinirlenmişti ki, neredeyse kılıcını çekip kafasını kendi eliyle uçuracaktı. Papa Zacharias ona sakin olmasını öğütledi. Telaşa kapılmamasını, öfkelenmemesini, bu işin çözümünü Kilise'ye bırakıp akıllı davranılacak olursa, bundan yararlı çıkacağını söyledi.

Bunun üzerine Charles Martel «Peki!... Madem ille de öyle istiyor; gelsin kral olsun.» dedi, «Ancak herkes iyi bilmeli ki o sadece Merovenj hanedanının geleneksel kralı olacaktır. Sarayda oturabilir. Fakat hepsi o kadar.»

Karolenjler

Charles Martel'in deyişi uyarınca 3. Childéric Frank Krallığı'nda devlet işlerine karışmayan, yönetimde yetkisiz, göstermelik bir kral oldu.

Fakat bununla Charles Martel'in tutkusu doyuma ermemişti. Özellikle Endülüs Müslümanlarını Neustria'nın güneyinde, Poitiers önünde durdurarak Avrupa'da ilerlemelerini engellemiş olmasından ötürü ne kadar öğünse azdı. Kendince, Hıristiyanlık adına elde etmiş olduğu bunca başarının sonucunda artık resmen Frank kralı olmayı hak etmişti. Üstelik Kilise, babasına vermiş olduğu sözü de tutmamıştı. Gerçi o günden bugüne birçok papa gelip geçmişti ama verilmiş olan sözün tutulması gerekirdi. Yapılmış anlaşma sonsuza kadar geçerli değil miydi?

Charles Martel, bunun için Katolik Kilisesi'ni zorlamaya başladı.

Papa Zacharias bu baskıya direnemedi. Sonunda **"Donatio Constantini"** *(Konstantin'in Bağışı)* adı verilen bir buyruk çıkarmak zorunda kaldı. Buna göre; artık her nerede, hangi ülkede olursa olsun tahta çıkıp kral olacak bir kişinin mutlaka Kilise tarafından kutsanarak taç giymesi gerekiyordu. Bunun bir diğer anlamı, bir ülkede krallık hakkı babadan oğla geçse bile, Kilise bunu onaylayıp ona taç giydirmedikçe, o kişi "kral" olamayacaktı.

Bu da nereden çıkmıştı?... Katolik Kilisesi resmen ve açıkça dünyevi işlerle de uğraşmaya mı başlamıştı?

Hemen bu çalınmış minareye bir kılıf uyduruldu.

Bu kural, aslında hiç de yeni çıkarılmış ya da yoktan var edilmiş bir şey değildi. Bunu, yüzyıllarca önce Hıristiyanlığı Roma İmparatorluğu'nun resmî dini olarak ilan etmiş bulunan İmparator Constantinus *(Büyük Konstantin)* belirlemişti. Zaten Papanın buyruğunun başlığı da onu yansıtıyordu.

Kuralın bugüne dek uygulanamamış olması, dünyevi gücü elinde tutan ve kendilerine "kral" diyen kişilerin Katolik Kilisesi'nin bu hakkını göz ardı etmiş olmalarından ileri gelmişti.

Bundan böyle gerek krallar gerek veliaht niteliğini taşıyanlar bu kurala uyarsa, hiçbir sorun çıkmazdı.

Dolayısıyla artık "kral" unvanı, Merovenjlerin ya da Paganizme eğilimli kimi hükümdarların kafasındaki gibi değil, "bir ülkenin dünyevi işlerinin tek egemen gücü" anlamına getirilmiş oluyordu. Bu dünyevi gücün de, ruhani gücün yegane sahibi olan Katolik Kilisesi tarafından onaylanması zorunluydu.

Katolik Kilisesine göre, bunun gerekçesi de şöyleydi:

"İsa, Tanrı'nın yeryüzündeki tek temsilcisiydi. Dünya kralıydı. Papa da onun seçilmiş temsilcisidir. Dolayısıyla yeryüzünde herhangi bir kişiyi kral yapma hakkı sadece papaya aittir."

*** * ***

Katolik Kilisesi'nin bu kuralı yürürlüğe koymasını bir bakıma Charles Martel sağlamıştı ama kendisi bundan yararlanamadı çünkü tam o sırada ömrünün süresi sona eriverdi.

751 yılında 3. Childéric, bir bahane uydurulup, göstermelik kral olarak oturduğu tahttan da indirildi ve bir manastıra kapatıldı. Charles Martel'in oğlu 3. Pépin *(Kısa Pepin)*, resmen Frank kralı olarak ilan edilip, vaftiz edilerek tahta çıkarılıp, taç giydirildi.

Böylece Frank Krallığı yeni bir hanedana geçmiş oluyordu.

Bu yeni hanedana **"Karolenjler"** dendi.

Bir zamanlar 1. Clovis'e verilmiş olan "Kutsal Roma İmparatoru" unvanı, kaldırılmış olduğu rafta duruyordu. Katolik Kilisesi, o zamanlar bu anlaşmayı sonsuza dek geçerli bir hak olarak kabul etmiş olduğunu hatırladı. Bu hakkı, ancak 800 yılında Frank Kralı olan **Charlemagne** *(Şarlman)* kullanabildi.

Tüm bu olaylardan ve Katolik Kilisesi'nin tutumundan ötürü tarihte "Karolenjler" pek iyi bilinir ama "Merovenjler" az duyulmuştur. Sanki tarihte hayli kısa bir süre için Frank Krallığı'nın başında kalmış, zaten gelmişine geçmişine ilişkin pek bir şey de bilinmeyen, önemsiz ve değersiz bir aileymiş gibi geçiştirilivermiştir.

Ancak Charlemagne öyle mi?... Avrupa tarihine ilişkin bilgisi pek sınırlı bir düzeyde olan herhangi bir kişi bile mutlaka onun adını duymuştur.

Çünkü onun adı özellikle duyurulmuştur, zihinlere kakılmıştır; ***"tarihteki en ünlü en büyük Kutsal Roma İmparatoru"*** diye...

*** * ***

Az geriye dönelim.

3. Childéric, kapatılmış olduğu manastırda 754 yılında öldü.

Katolik Kilisesi derin bir "Oh!" çekti. Yaklaşık seksen yıldan beri başına dert olan şu Merovenj hanedanı, sonunda tümüyle tarihten silinmişti.

Kimileri bu bağlamda şöyle der:

«Ya Katolik Kilisesi safdillikle öyle sanıyordu ya da tümüyle tersine, cinlikle öyle gösteriyordu. Bunun çok yanlış olduğu sonradan ortaya çıktı. Merovenj hanedanını sürdüren soylular belirdi. Kimileri Katolik Kilisesi'ne karşı dikildi; kafa tuttu; papaları zor durumda bıraktı. Nitekim bu hanedanın varlığı günümüzde bile sürüyor.»

Aslında Katolik Kilisesi'nin bu durumun farkında olmadığını söylemek pek doğru sayılmaz... Farkındaydı farkında olmasına ama göz ardı ederek farkında değilmiş gibi görünüyordu. Merovenj hanedanının 3. Childéric ile son bulmadığını, başka kolları da bulunduğunu pek alâ biliyordu. Fakat bunun sözünü bile etmiyor, ettirmiyordu. Öylesi işine geldiği için...

Bu arada da belki doğru, belki sırf bir söylentiden ibaret olmak üzere bir olay daha anlatılır:

"Hani şu Merovenjlerin olağanüstü güçlerinin korunmasını sağladığı söylenen uzun saçları var ya!...

Buna sadece Frank krallıklarının halkı ya da diğer sıradan insanlar inanmakla kalmamıştı. Bu konu papaları bile rahatsız ediyordu.

Ya doğruysa!... Ya şimdi o olağanüstü güçlerinden birini olmadık bir şekilde kullanıp, Kilise'nin başına istenmedik bir dert açarsa?

Papa Zacharias'ın yüreğine açıkça bir korku düşmüştü.

Manastıra kapatılmış olan 3. Childéric'in saçlarını kökünden kazıttırdı.

Ne olur ne olmaz!"

Katolik inancına göre batıl inanç günahtır. (!)

*** * ***

Bitirmek üzere olduğumuz bu bölümde yer yer ayrıntılara girerek anlatmış olduklarımızın üzerine aklınıza şöyle bir soru takılmış olabilir:

"Tapınakçılar, Siyonistler ve Masonlar" başlığını taşıyan ve o konu üzerine odaklanması beklenen bu kitapta, Avrupa'daki Ortaçağ tarihinin böyle birtakım ayrıntıların anlatılmasının gerekçesi nedir?

Çok basit ama bu sorunun yanıtını bir karşı soru ile verelim:

Godfrey de Bouillon'un serüveninin bu çalışmanın asal konusuyla yakından ilgili olduğunu kabul ediyor muyuz, etmiyor muyuz?

Kuşkusuz Godfrey de Bouillon'un doğrudan masonlar ile bağlantısı yok. Çünkü bir kurum olarak Masonluk 18. yüzyılın ürünüdür. Fakat "Siyonistler" ile doğrudan ve yakından bağlantılı.

Godfrey de Bouillon Merovenjlerin soyundan gelmeydi. Bu kitaba Haçlılar ile başlarken, amacımız haçlı seferlerinin ayrıntılarını anlatmak falan değil, Godfrey de Bouillon'un tüm bu olayların içindeki işlevini ortaya sermekti.

Merovenjlerin soyunu sürdürmüş ve günümüze kadar bile gelebilmiş olan diğer aileler arasında pek ünlü olanları var. Fransa'daki Blanchefort, Montesqieu, Montpézat, Gisors, Saint-Clair (dolayısıyla İskoçya'daki Sinclair), Lorraine, Guise ve Avusturya'daki Habsburg aileleri bunlardan en ön sırada gelen birkaçı… Aslında daha pek çok aile bu soydan gelmekte…

Bu kitabın asal konusuyla doğrudan bağlantılı olmak üzere daha sonra bu soylu ailelerin birçoğundan söz etmek gerekecek. Hele Guise, Lorraine ve Saint-Clair ailelerinin sık sık adı geçecek. Çok önemli bir bağlantı nedeniyle Habsburg ailesi de onlardan aşağı kalmaz. Sinclair ailesi başlı başına bir diğer dizi anlatım oluşturabilir.

Hepsi de Tapınakçılar ile, Siyonistler ile, Masonlar ile bağlantılı...

Bu aşamada şunu belirtmekle yetinelim:

Adının tarihten silinmesine çalışılmış olan 2. Dagobert'in oğlu 4. Sigebert 758 yılında öldü. **"Plant-ard"** adıyla da anılırdı.

Tarihteki birçok soylu aile, onun bu takma adını kendine mal etti. Bunlardan biri, Ortaçağın son demlerinde dört yüzyıla yakın bir süre boyunca İngiltere Krallığı'na egemen olmuş Fransız asıllı Plantagenet ailesidir.

Ancak bu, yüzyıllar öncesine ilişkin bir sahipleniş olmakla kalmamıştır.

20. yüzyılda adı bu kitapta önemli bir yer tutacak olan Pierre de Saint-Clair'in, nüfus kayıtlarındaki resmi soyadı Plantard idi. Bu da gelişigüzel konmuş bir soy adı değildi. Merovenjler'e kadar uzanan bir soy kökünün varlığını vurgulamak üzere özellikle seçilmiş ya da kendisine bu soyadını seçmesi öğütlenmişti.

Bu tür benimseyiş ve sahiplenmeler, Avrupa tarihi üzerinde hayli önemli etkiler yarattı.

Bu bağlamdaki girişimlerin de, önce Siyonistler, sonra Tapınakçılar, daha sonra yine Siyonistler, ardından Masonlar ile yakın bağlantıları oldu.

Bu gibi bağlantıların günümüzde de sürdüğünden söz ediliyor.

Fakat oralara gelmeden önce, şu sözünü ettiğimiz soy ağacını geriye doğru izleyelim ve bizi nereye götüreceğini görelim.

Sonraki Bölüm : Benjaminler